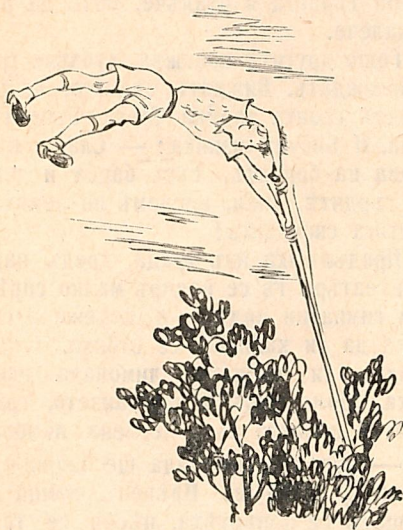

вѣн прѣта на Калмаръ забравенъ. Хей дружино на Бибуку, весело се сбирай

тукъ, че на моята гърбина има мѣсто за стотина! — Покачиха се тогазъ и запѣха съ веселъ гласъ: „Нашта весела дружина днесъ презъ Солунъ ще премине. Правимъ ний олимпияди и печелимъ вредъ награди.“ Тѣй си пѣятъ и вървятъ и по Молось булевардъ стигатъ вѣнъ отъ този градъ въ Бешчинаръ — прекрасенъ кѣтъ. Въ тази хубава градина спира нашата дружина посрѣдъ хиляди деца съ усмихнати лица. Гошо става правъ тогазъ и извика съ ясенъ гласъ: — „Българска олимпияда почва съ весела награда! Който съсъ овчарски скокъ рипне до върха високъ на тозъ чинаръ, ще получи два човали портокали. Който пѣкъ на дългъ скокъ рипне презъ тозъ трапъ дълбокъ, ще получи тѣзъ ботуши!“ — И събраха се сто души. Всѣки прави пѣргавъ скокъ, но Калмаровиятъ скокъ бѣ отъ всички най-високъ. Та затуй Калмаръ получи сто човали портокали.

И тогазъ презъ трапъ широкъ всички почватъ скокъ следъ скокъ, ала всички въ трапа-плясъ! — тамъ събраха се завчасъ. Шимпанзето гордо рече: — Азъ

ще рипна най-далече. Но защо ли да се моря, този трапъ е пленъ съ хора, вмѣсто въ трапа да се пада, по главитѣ имъ ще мина, прѣвъ отъ цѣлата дружина — ще получа за награда тѣзи хубави ботуши.

Ето скача шимпанзето по главитѣ на сто души. Всички викатъ, и завчасъ шимпанзето въ трапа-плясъ! Смѣхъ настана тамъ голѣмъ. Гошо рече:

— Леле срамъ! Хей Бибуко, твой е редъ, рипвай скоро ти напредъ! Скока си да не забравишь, че бибукици ще прославишь!

— Пѣтъ сторете, господа! — и Бибуко полетѣ. Той стрела е бързолетна, отвѣждъ трапа чакъ се метна. — Ура, ура! — всички викатъ, край бибукицици се тикатъ, грабнаха ги на рѣце и крещатъ отъ все сърдце. И на тази олимпияда пакъ Калмаръ и пакъ Бибуку взематъ пѣрвитѣ награди.

А Калмаръ извика: — Хей, тѣзъ човали развържете, портокалъ въ рѣка